

Патріоти (скорочено)

Володимир Самійленко

Два хлопці укупі стояли,
А третій дививсь оддалі.
Як ті гаряче розмовляли
Про долю своєї землі.
Один у широкій промові
Народні права боронив;
Він докази всі наукові
По пунктах як слід розложив.
Народну окремість натури,
І склад особливий думок,
І давність своєї культури, —
Довів він усе те з книжок.
А другий про теє доводив.
Як дійде народ своїх прав,
І в поступі інших народів
Він місце йому показав.
Так двоє вели язяками
Роботу для краю свого.
Гукали й махали руками.
Де річ вимагала того.
А третій не мовив нічого:
Він мовити красно не міг,
Але задля діла святого
І жив він, і в землю б поліг.
Ті двоє, з балачки втомившись.
Веселі собі розійшлись,
А третій стояв зажурившись
І наче дивився кудись.
Але він не тую картину
Вбачав, що круг його була:
Він бачив душею Україну
І все, що вона добула.
Вбачались йому патріоти
Із купою слів голосних,
А поруч мільйони голоти,
І темність, і вбожество їх.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У вірші "Патріоти" В. Самійленко розмірковує над тим, хто ж є справжнім патріотом. Двоє героїв говорили про Україну, наголошували на правах народу, на давності української культури. Поговорили — й весело розійшлися, задоволені собою. Третій же мовчав і сумував, дивлячись на дійсне становище людей в Україні, їхню неосвіченість та бідність. Він не промовляв високих слів, не хвалився своїм патріотизмом, а готовий був ділом довести свою відданість рідному краю і навіть, як справжній патріот, полягти за нього.